

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μά δεν σάς έπισαν άκόμα, ή μάλλον δεν πρόκειται καθόλου να σάς πάσουν, αφού έγω ήρθα εδώ για να σάς σώσω... είτε ή θά σαι κώχη με πέτρα στον Ρογήρο.

— Είπε ποτέ δυνατόν να βγώ από δω μέσα; ρώτησε ο Ρογήρος.

— Εξολοθίσθη. Ύπαρχε ένας υπόγειος διάδρομος, καθώς μου έ φανερώσε ή δούλοισα, ο οποίος φέρεται σ' επικουρονία τού διαμερίσιου που κατέχω με τού θάλαμο, όπου τώρα βρισκόμαστε. Έπειτα απ' αυτό λοιπόν μπορώ να έρω να σάς πώ εκείνο που είπε ο Χριστός στο Λά ζαρο: — «Έγείροναι και περιάτε!»

Και ή Λευκή έβγαλε άμέσως ένα μαχαίρι κι έκοψε τά δεσμά που κρατούσαν άσπυτον τού Ρογήρο.

— Τώρα πού είστε ελεύθερος, πρόσθεσε ή νέα. Ακολουθήστε με...

— Θά μπορούσα να σωθ ή κι' ο Λόρδος Χόβαρτ όπως έγω; ρώτησε ο νεανίας.

— Τό ξέρετε και μόνοι σου ότι απο κλείεται τέτοιο πράγμα. Ο Λόρδος Χόβαρτ έχει δώσει τού λόγο του κι' ο λόγος του τον κρατεί σφιχτότερα απ' όλα τά δεσμά της Άγγλίας.

— Έχετε δικήν. Μά τότε πρέπει να μείνω κι' έγω...

— Τι λέε, Ρογήρε; φώναξε κατόπλη κτη ή νέα.

— Έγω ο οποίος εμορφάστηκα ως τώρα τή δόξα με τόν γενναίο Λόρδο Χόβαρτ, απάντησε με συγκίνηση ο νέος, πρέπει να συμμερισθώ μαζί του και τή δυστυχία. Δεν μπορώ να φύγω χωρίς αυτόν. Άν τόζανα, θάμουν άτιμοι. Έν τούτοις όμως σάς ευγνωμονώ για τήν καλοσύνη σας και σάς υπόσχομαι ότι ποτέ δεν θά σάς λημονήσω. Τήν ώρα που θά πεθάνω, ή καρδιά μου θά χτυπά μόναχα για σάς και θά τρέιη μου θά ψυχοφύσον για τελευταία φορά τ' όνομά σου... Μη μου ζητάς να σ' ακολουθήσω... Χαίρε, Λευκή!

— Ά! αποκήριξε ή νέα. Τώρα βλέ πω πώς είχε δικήν ο Λόρδος να λή πώς είσαστε μέχρι τρέλλας ηλικίας. Ακούστε όμως τή μου παράγγειλε να σάς πώ, ο ίδιος ο Θωμάς Χόβαρτ. Ακούστε τά όμια τά λόγια του:

«Νά πής στο Ρογήρο, παράγγειλε, ότι ή τελευταία μου επιθυμία είναι να δε ζήθ ή να τόν άπελευθερώσετε. Νά τρέξ η κατόπιν άμέσως στη Σκωτία και να ένωθ ή με τούς παιδούς της βασιλείας. Κανένας δεν έχει να γύση αν πεθάνω έγω. Αυτός όμως πρέπει να γύση και να θυμάται πάντα τή θυσία μου, όχι για να εκδικηθ ή τού θάνατό μου, αλλά για να επιτύχη τή σωτηρία της άτυχης βασιλείας Μαρίας Στούαρτ. Έτσι ή τύχη μου μέρα να χαμογέλα σή στη ματωμένη βασιλεία και κατορθώσει, όταν έγω πού δεν θά ύπαρχω, να άνεθ ή και τού θόνο της ή να ξανακτήσ η τού χόμου της αγαπημένης της Γαλλίας. Τότε ο Ρογήρος άς τήν πληροφορήσει πώς τήν έθαμίσει ως βασίλισσα και πώς τήν έλάτρευα ως γι ναίκα! Άν θέλ η — αυτή τή χαμή μόνο της ζήτω — άς διατηρ ή τήν άνάμνηση μου σε μιάν άκρη της καρδιάς της. Ή ψυχή μου, που θά γερουνη τούτε σιάνω από τόν κόσμο τών ζωντανών, θά παρήση από χρά...»

Η Λευκή είχε πληρώσει πολύ τού Ρογήρο, καθώς έμλουσε, και τή χείλη της σέχον άγγιζα τά μαλλιά του. Τόν έφλόγιζε με τή θερμή της άναντιν και τόν έμελούσε με τήν ψιθυριστή τρεμάμενη φωνή της. Εκπίως έπρηε τά χόμα της, τά όποια ή κώχη κατέβαλε μια άσπυνη προσπάθεια να άσπύνη, κι' άκούμπησε τά χείλη του στά δάχτυλά της.

— Λευκή! Αγαπημένη μου Λευκή! τής είπε με παρηγορά. Σε σένα όφειλο τή ζωή μου και τήν έλευθερία μου. Επειτρέψατέ μου όμως να σάς πώ ή

τό ποιά συμφωνία δέχομαι να σάς ακολουθήσω.

— Λέγετε! ψυθύρισε ή Λευκή.

— Όταν βρέθηκα κοντά στο θάνατο και φοβήθηκα μήπως σάς χάσω για πάντα, σάς έκανα μια εξομολόγησι. Τή θυμάστε;

— Τή θυμάμαι, αποκήριξε ή Λευκή με φωνή μόλις άκουόμενη.

— Λοιπόν, εξομολοθήσε ο νέος, αν θελήσετε να μ' ένωχίσετε με μια έλλίδα για τή ζωή, σάς υπόσχομαι ότι θά έρω. Δεν σάς ζητώ να μου πήτε πώς μ' αγαπάτε. Καταλαβαίνω πώς αυτό θάταν άδύνατο. Έπιθυμώ μόνο ν' άκούσω από τού στόμα σας ότι μπορεί να μ' αγαπήσετε μια μέρα...

— Κύριε Βάλτερ, αποκήριξε ή δεσποινίς Λευκή Βάλα με φωνή σταθερή και άξιοπρατή, έμεγάλωσα στήν Άγγλία κι' έχει τά κορφοισα δεν σνηθίζουν, όπως στη Γαλλία, να κρύβουν τις σκέψεις των πσω από λόγια ύπολογισμένα. Λοιπόν, σάς τού λέγω καθαρά, όπως θά μπορούσα να τού πώ μεγαλοφώνως στον καθένα. Ρογήρε, νομίζω ότι θά σάς αγαπήσω, ή μάλλον μου φαίνεται ότι σάς αγαπώ από τώρα... Δεν ξέρω αριθμός τι έινε έρωτας. Ξέρω μόναχα ότι κανέναν άλλον δεν αισθανθήκα τή βαθειά και τρυφερή συμπάθεια που νοιώθω σήμερα για σάς...

— Ω αγαπημένη μου Λευκή, ψυθύρισε ο Ρογήρος, άς έινε εύλογημένο τού στόμα σου που λέει τέτοια λόγια! Είστε τού τελειότερο και θελκτικότερο πλάσμα τής γής και τού ούρανού. Αφού μου ψυθύρισε τήν έλλίδα που ζητούσα, σού παραβάνω κι' έγω τή ζωή μου για να τή διαθήκη στο έξω, όπως σου άρέσει. Μη λημονήσ όμως ότι ή φιλοδοξία τού άνθρώπου: δεν ικανοποιείται εύκολα. Μόλις αισθανθώ ελεύθερο τόν έαυτό μου, θά άναλάβω άμέσως ένα έργο έξαιρετικά επικίνδυνο, τού όποιου μου έινε άδύνατον να μαντέψω τήν έκβαση. Όσον καιρό λοιπόν διαρκέση τού έργο μου — και θά διαρκέση άρκετα, μου φαίνεται — θάμιασε και' ανάγκη χωρισμού...

— Έστω! Τό δέχομαι.

— Θά με περιμένετε λοιπόν;

— Άν νικήσετε, Ρογήρε, θά με αφήσετε να συμμετάσχω κι' έγω τού θριάμβου σας;

— Κι' άμειβάλλετε για αυτό, Λευκή;

— Όχι, δεν άμειβάλλω. Θέλω μόνο να μου έγης τήν ίδια έμπιστοσύνη που έχω κι' έγω σε σένα. Οποιοδήποτε κι' αν έινε τού άποτέλεσμα τού άγώνος σου, έγω θάμαι πάντα κοντά σου, για να σε παρηγορήσω στήν ήττα σου και να σε χειροκροτήσω στή νίκη σου. Άσχετως όμως αυτού, έμια βέβαια πώς θάσε πάντα άνδρικός και τίμος στον άγώνα σας. Έπεινέ που έινε χαρηνό στήν καρδιά μου, θά μου μείνη εκεί δια χρόνια κι' αν περάσουν, όδες περάσετε κι' αν μου πείσαν. Φύγε λοιπόν άφοβα από κοντά μου και άρρωσώσου στο έργο σου. Έγω θά σε περιμένω πάντα και θά σου μείνω μέχρι τέλους πιστή... Έλάτε τώρα μαζί μου. Στο ύπόγειο ύπαρχει λιγυρή και σού δωμάτιο που έινε δίπλα απ' τού δικό μου θά βρής τά όπλα που χρειάζεσαι...

— Έστω! Τό δέχομαι.

— Θά με περιμένετε λοιπόν;

— Άν νικήσετε, Ρογήρε, θά με αφήσετε να συμμετάσχω κι' έγω τού θριάμβου σας;

— Κι' άμειβάλλετε για αυτό, Λευκή;

— Όχι, δεν άμειβάλλω. Θέλω μόνο να μου έγης τήν ίδια έμπιστοσύνη που έχω κι' έγω σε σένα. Οποιοδήποτε κι' αν έινε τού άποτέλεσμα τού άγώνος σου, έγω θάμαι πάντα κοντά σου, για να σε παρηγορήσω στήν ήττα σου και να σε χειροκροτήσω στή νίκη σου. Άσχετως όμως αυτού, έμια βέβαια πώς θάσε πάντα άνδρικός και τίμος στον άγώνα σας. Έπεινέ που έινε χαρηνό στήν καρδιά μου, θά μου μείνη εκεί δια χρόνια κι' αν περάσουν, όδες περάσετε κι' αν μου πείσαν. Φύγε λοιπόν άφοβα από κοντά μου και άρρωσώσου στο έργο σου. Έγω θά σε περιμένω πάντα και θά σου μείνω μέχρι τέλους πιστή... Έλάτε τώρα μαζί μου. Στο ύπόγειο ύπαρχει λιγυρή και σού δωμάτιο που έινε δίπλα απ' τού δικό μου θά βρής τά όπλα που χρειάζεσαι...

— Έστω! Τό δέχομαι.

— Θά με περιμένετε λοιπόν;

— Άν νικήσετε, Ρογήρε, θά με αφήσετε να συμμετάσχω κι' έγω τού θριάμβου σας;

— Κι' άμειβάλλετε για αυτό, Λευκή;

— Όχι, δεν άμειβάλλω. Θέλω μόνο να μου έγης τήν ίδια έμπιστοσύνη που έχω κι' έγω σε σένα. Οποιοδήποτε κι' αν έινε τού άποτέλεσμα τού άγώνος σου, έγω θάμαι πάντα κοντά σου, για να σε παρηγορήσω στήν ήττα σου και να σε χειροκροτήσω στή νίκη σου. Άσχετως όμως αυτού, έμια βέβαια πώς θάσε πάντα άνδρικός και τίμος στον άγώνα σας. Έπεινέ που έινε χαρηνό στήν καρδιά μου, θά μου μείνη εκεί δια χρόνια κι' αν περάσουν, όδες περάσετε κι' αν μου πείσαν. Φύγε λοιπόν άφοβα από κοντά μου και άρρωσώσου στο έργο σου. Έγω θά σε περιμένω πάντα και θά σου μείνω μέχρι τέλους πιστή... Έλάτε τώρα μαζί μου. Στο ύπόγειο ύπαρχει λιγυρή και σού δωμάτιο που έινε δίπλα απ' τού δικό μου θά βρής τά όπλα που χρειάζεσαι...

— Έστω! Τό δέχομαι.

— Θά με περιμένετε λοιπόν;

— Άν νικήσετε, Ρογήρε, θά με αφήσετε να συμμετάσχω κι' έγω τού θριάμβου σας;

Θά σωριάζοταν κάτω, αν δεν τόν κρατούσε ο άκόλουθός του...

— Έστω! Τό δέχομαι.

— Θά με περιμένετε λοιπόν;

— Άν νικήσετε, Ρογήρε, θά με αφήσετε να συμμετάσχω κι' έγω τού θριάμβου σας;

— Κι' άμειβάλλετε για αυτό, Λευκή;

— Όχι, δεν άμειβάλλω. Θέλω μόνο να μου έγης τήν ίδια έμπιστοσύνη που έχω κι' έγω σε σένα. Οποιοδήποτε κι' αν έινε τού άποτέλεσμα τού άγώνος σου, έγω θάμαι πάντα κοντά σου, για να σε παρηγορήσω στήν ήττα σου και να σε χειροκροτήσω στή νίκη σου. Άσχετως όμως αυτού, έμια βέβαια πώς θάσε πάντα άνδρικός και τίμος στον άγώνα σας. Έπεινέ που έινε χαρηνό στήν καρδιά μου, θά μου μείνη εκεί δια χρόνια κι' αν περάσουν, όδες περάσετε κι' αν μου πείσαν. Φύγε λοιπόν άφοβα από κοντά μου και άρρωσώσου στο έργο σου. Έγω θά σε περιμένω πάντα και θά σου μείνω μέχρι τέλους πιστή... Έλάτε τώρα μαζί μου. Στο ύπόγειο ύπαρχει λιγυρή και σού δωμάτιο που έινε δίπλα απ' τού δικό μου θά βρής τά όπλα που χρειάζεσαι...

— Έστω! Τό δέχομαι.

— Θά με περιμένετε λοιπόν;

— Άν νικήσετε, Ρογήρε, θά με αφήσετε να συμμετάσχω κι' έγω τού θριάμβου σας;

Ο κόμης Δεσποστερο έπροσηματίσε όταν έμαθε τήν δραπέτευση. (Ακολουθεί)

